

[Elgaard.]

Ud fra vor Bedømmelse af denne Gernings Betydning er vi rede til at være med til at gennemføre dette Lovforslag hurtigt.

Valdemar Sørensen: Da dette Tings Medlemmer i Gaar under Indledningen til den højtærede Ministers Forelæggelsestale rejste sig, var det et naturligt Udtryk for vore Følelser over for de danske Søfolk, der nu i alle Krigsaarene Døgnet rundt har baaret saa tunge Byrder og baaret dem med saa store Ofre, som Tilfældet er. Vi er en søfarende Nation, og vi ved ogsaa, hvad det koster at være det. Selv i Fredstider var vi vant til, naar vi sendte vore unge Folk ud over alle de syv Have, at ikke alle kom hjem igen, og i de Aar, der nu er gaaet, har vi faaet færre hjem, end det nogen Sinde er sket før, og det er derfor godt, at Staten har grebet Lejligheden til gennem dette Lovforslag at vise vore Søfolk, at de er velkomne hjem.

Til Forslagets Enkeltheder har jeg i og for sig ikke noget at tilføje; en Lejlighed som denne frister jo ikke i særlig Grad til det. Det kunde maaske ellers have været naturligt at røre noget ved de økonomiske Spørgsmaal.

Jeg skal indskrænke mig til et Spørgsmaal til den højtærede Handelsminister, idet jeg i Forslagets Aftryk af den norske provisoriske Anordning om det samme Forhold ser, at Udgifterne deroppe er fordelt mellem Staten og the Norwegian Shipping and Trade Mission. Det giver mig Anledning til at spørge, med hvilken Begrundelse man her har valgt en anden Vej, og jeg antager, den højtærede Handelsminister vil kunne svare mig herpaa.

I øvrigt har jeg kun at tilføje, at jeg deler det ærede Medlem Hr. Horns Ønske om, at dette Lovforslag ikke maa blive et isoleret Fænomen for Lovgivningsmagtens Behandling af Søfolks Forhold. Vi ved alle sammen, at i den Fremdrift, der kendetegner Arbejderbevægelsen i det sidste Par Generationer, er Søfolkene kommet sidst. Det er ikke underligt, at man føler det i de paagældende Kredse, og jeg gør det ærede Medlems Ord til mine. Og saa vi fra vor Side ser saaledes paa det, at vi maa ønske, der maa blive skabt de størst mulige Forbedringer af Søfolkens Forhold i den Tid, der kommer. Vi gaar ud fra, at de Forhold, vi nu kommer til at leve under, vil være af en anden Art end hidtil, hvor Konkurrencen mellem de søfarende Nationer var streng, og vi haa-

ber, at det i Fremtiden med det internationale Samarbejde, der nu skal finde Sted, i saa stor Udstrækning som aldrig før vil være muligt at skabe saadanne Forhold, at en virkelig tilbundsaaende Forbedring af Søfolkens Kaar kan finde Sted.

Med dette Ønske tiltræder mit Parti med Glæde den højtærede Handelsministers Forslag og anbefaler det til hurtig og velvillig Behandling.

Svend Nielsen: Skal man kort karakterisere den Behandling, som Søfolkene gennem meget lang Tid har været ude for, kan det siges saaledes, at kønne Talemaader gør det ikke alene. Dette Fags Udøvere har i en Række Situationer været ude for, at man har sagt: I har gjort jer Pligt, I har gjort en meget stor Indsats, og den samlede Nation er jer Tak skyldig for alt, hvad I har gjort; I har været med til at sikre, at Samfundet har faaet tilført nødvendige Varer udefra, I har sikret vor Handel og meget mere. Disse Ord lød ogsaa til Søfolkene efter Afslutningen af den første Krig. Da sagde man til dem: Som Tak for den Indsats, I har ydet, som Tak, fordi I ikke frygtede selv under de vanskeligste Forhold at holde Sejladsen i Gang, lover vi jer, at I skal aldrig blive glemmt. Men beklageligvis blev det dengang ved smukke Ord, smukke Ord, som allerede var glemmt Morgendagen efter Krigens Afslutning. Det lykkedes, som bekendt, Søfolkene paa daværende Tidspunkt selv at sikre sig visse Indrømmelser, som imidlertid hurtig blev fravristet dem igen, uden at alle de Mennesker, der havde Lovord tilovers for Søfolkene under den forrige Krig, løftede saa meget som en Finger for at forsvare, at Søfolkene bevarede det, de havde.

Jeg føler Trang til ved denne Lejlighed ogsaa kort at gøre opmærksom paa, hvordan Tilværelsen har formet sig for Søfolkene, hvad man har sagt til dem, og hvor lidt af det der i Virkeligheden er blevet ført ud i Livet. I den Periode, der er forløbet mellem de to Krige, hvor Søfolkene støt og roligt har forrettet deres Gerning til Gavn for Landet, har det været et af de Fag, hvor Lønninger, Arbejds- og Boligforhold o. s. v. altid har ligget i Underkanten. Naar man en Gang om Aaret mindedes Søfolkens Indsats under den sidste Krig, ude paa Langelinie ved Stenengelen, blev der sagt en Del kønne Ord, men det har skortet paa Realiteter. Og i de Aar, som nu er